

LEGLUTE

1975 GRUODIS *la*

EGLOTĖ

1975 GRUODIS

Šį numerį išleido Jonas Karvelis

TURINYS

- 3 PASVEIKINIMAS
- 4 KŪČIU KELIONĖ, A. Vaičiulaitis
- 11 PASAKAITĖ, R. Jotvingytė
- 12 KALĖDINĖ MUZIKA, Linutė
- 14 SKUBU!, V. Nemunėlis
- 15 SAULUTĖS MEŠKIUKAS, P. Jurkus
- 23 DĖKOJU, O.B. Audronė
- 24 MADU PARODA, O. Mikailaitė
- 26 JUOKIMĖS!
- 27 SNAIGĖS GALVOSŪKIS
- 28 MŪSU KŪRYBA
- 30 1975 METU "EGLUTĖS" TURINYS
- 32 BERNIUKU PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

- viršelis — J. Baškys
- A. Sutkuvienė — 3, 10
 - J. Paukštienė — 4, 5, 6, 7, 9
 - R. Vaidilaitė — 11
 - A. Sruoginienė — 14, 16, 17, 19, 20, 21, 22
 - E. Muliolienė — 15
 - Z. Sodeikienė — 23
 - V. Rastonytė — 24, 25

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" tilpusių rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLOTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

EGLOTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

Kalėdų metu 1950 m., pasirodė pirmoji “Eglutė”.

25-tose Kalėdose

**“Eglutė” nuoširdžiai sveikina
savo skaitytojus ir bendradarbius
ir linki gražių švenčių.**

KŪČIŲ KELIONĖ

A. Vaičiulaitis

Iš geležinkelio stoties ligi tėviškės namų eiti buvo geros penkios minutės.

Ir per anas Kūčias prieš karą, kaip ir seniau, aš sniego laukais skubėjau namo.

Ten laukė savi medžiai, savi namai, savi žmonės, — ir kelionė rogėmis.

Ne tik aš ilgėjaus to pasivažinėjimo baltais žiemos laukais. Mažoji sesers duktė taip pat mąstydavo apie įkinkytus arklius, apie varpelio skambėjimą per pievas, dirvas ir sodybas.

Buvo jau pavakarė. Tad, ilgai nebuvo ko laukti.

Vos spėjau žengti į vidų ir pasisveikinti, jau ir pasigirdo klausimas:

— Ar nepakinkyti arklius?

— Kokia čia gali būti abejonė! Važiuojam!

Štai jau arkliai prunkščia, iš tvarto išvesti. Varpelis skamba, ir mažoji Marytė džiaugdamasi supasi į skaras, kad nesusaltų, šaltam vėjui pučiant.

Mudu su mažąja mergyte sėdame į roges ir trukteliam vadeles. Mama, išėjus pro duris, šaukia:

— Tik apsižiūrėkit, kad kas nors neatsitiktų!

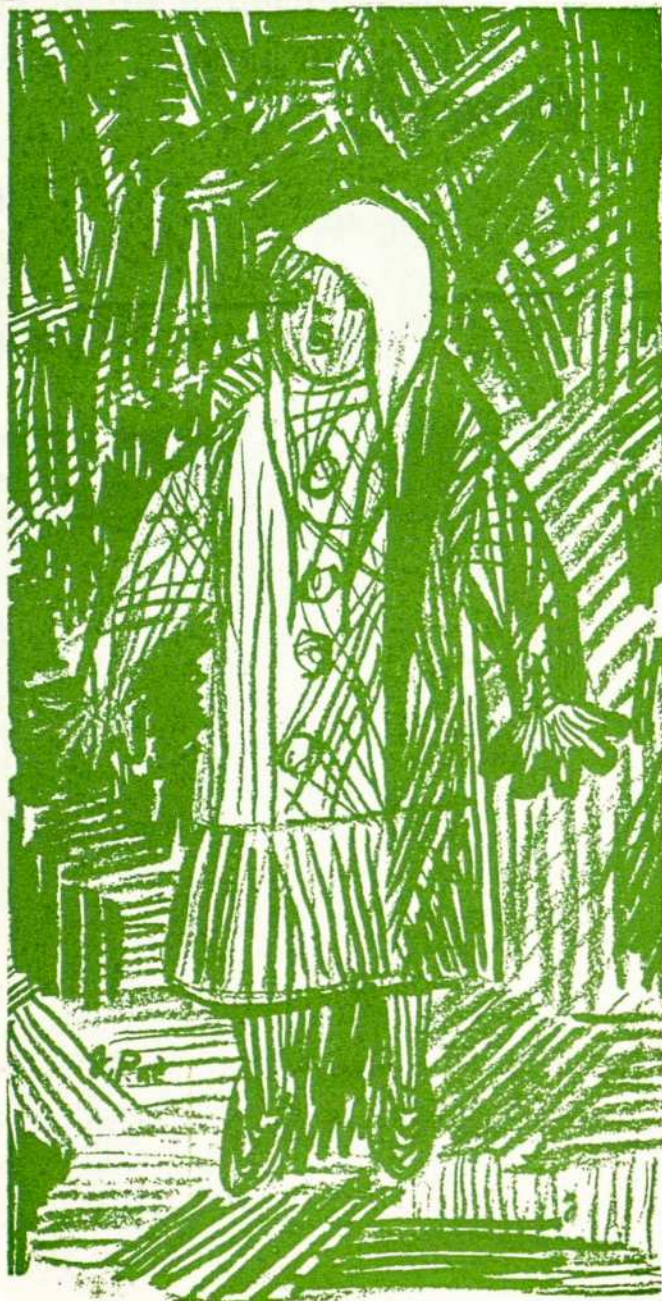
— Gerai, gerai.

— Ir ilgai neužtrukit.

— Gerai.

Mes jau už vartų, baltų laukų platybėse.

Vėjas žarsto sniegą, varpelis giedriai skamba ir skamba. Toli skrenda jo tintėjimas.

Žvalgomės aplinkui. Tai senos ir geros vietos, kur kiekvienas medis ir kiekvienas grumstas pažįstamas. Kaimynuose iš kaminų rūksta dūmai. Iš visur kvepia šventėmis ir pyragais.

Gražiai bėga arkliai, jie žino kelią. Bet mudu su Maryte tuoj pastebim, kad bėroji yra tinginė. Ji leidžia sargiui vienam traukti roges.

Sušmigoju botagu, ir abu arkliai lygiai įsikinko į darbą.

— Matai, kokia! — Marytė supeikia kumelę.

Mergaitė rogėse laikosi rimtai ir atsargiai.

— Ar nešalta? — klausiu jos.

— Ne, — atsako mielas mažytės balsas.

— O ką namie veikei per šį laiką?

Dabar prasideda šnekos. Marytė turi daug darbų ir rūpesčių. Ji rengėsi Kalėdoms, puošė eglutę. Buvo nuėjusi pas broliuką. Žinokite, kad broliukas gyveno savo namuose, pas mamą, gi jinai gimė ir užaugo močiutės pastogėj, mano tėviškėj. Anksčiau ji buvo susirgusi, kosėjo ir lovutėje gulėjo.

Taip besišnekučiuodami, įsukome į vieškelį. Jis jau buvo tuščias, smarkiai nuvažinėtas ir nuslidinėtas.

Reikėjo būti atsargesniam. Stipriai suėmiau vadeles ir pavariau arklius riste.

— Kurapkos! — sušuko Marytė.

Iš tikrųjų, rugių lauke, sutūpusios ant sniego, jos laukė nakties. Toli laukuose pasirodė naujas žvėrelis: zuikis. Pabėgėjęs jisai atsisėdo ant paskutiniųjų kojų ir gėrėjosi mūsų varpelio skambėjimu. Bent taip mudu su mažąja Maryte nutarėm.

Bet dabar mums reikėjo apsižiūrėti: kelias buvo labai nuvažinėtas. Sniegas suplaktas ir slidus kaip stiklas. Rogės jau sklendė ir šlitinėjo.

Mergaitė, paraudusi nuo vėjo, prisiglaudė prie manęs.

Pravažiavę kaimo trobeles, kur gyveno darbininkai, mudu nusprendėm grįžti atgal. Jau buvo vis slidžiau ir slidžiau.

Kryžkelėje apsisukom. Arkliai, pajutę kelionę į namus, pasidarė eiklesni. Nė neraginami, jie įsivarė riste.

Čia mus ištiko nelaimė. Rogės nusklendė ir pryšakiau sudavė arkliams į kojas. Juodu pašoko ir ėmė smarkiau nešti, vis dažniau ir dažniau daužomi į kojas.

Patraukiau vadžias, bet nieko negelbėjo. Arkliai jau lėkė, kaip pašėlę. Vėjas švilpė pro ausis. Mes palikome užpakaly darbininkų trobeles. Gera dar, kad į kelią nebuvo išbėgęs koks vaikas ar gyvulėlis.

Žiūrėjau, ar priešais kas neatvažiuoja. Bet vieškelis buvo tuščias — nei žmogaus, nei žvėries. Tik porą varnų išgazdintos pakilo ir nuskrido, kvarksėdamos.

Marytė sėdėjo, prisiglaudusi prie manęs ir tylėjo. Gal ji mastė, kaip šauniai mes važinėjame, lyg dideli ponai. Žirgai lekia, varpelis skamba vis dažniau ir garsiau. Visi balti laukai stebisi mūsų skriejimu. Jinai neatrodė išsigandusi, o gal tik neišsidavė.

Jau netoliese buvo ir kelio užsisukimas. Aš laužiau galvą, kaip čia duoti vingį, mudviem neišskrintant iš rogių. O jei reikėtų kristi ant žemės, tai kaip išsaugojus mergaitę? . . . Manęs tuščia jo, bet jinai, mūsų namų paukštelė ir džiaugsmas. Kad tik ji išliktų nepritrenkta ir nesužalota.

Arkliai roges nešė įnirtę, nesutramdomi.

Ant vieškelio pasirodė juodas žemės sklypas, nupustytas nuo sniegų.

Arklius nutaikiau taip, kad jie užlėktų ant tos plikos žemės. Kai pavažų geležis grybsterėjo grumstus, rogės tik suburzgė, trinktelėjo. Dešinio arklio viržiai sutrūko.

Drebėdami ir garus pro nosis šnirpšdami, arkliai sustojo. Jie tikrai buvo įbauginti ir įnirtę. Net drebėjo.

Pažvelgiau į Marytę. Ji kūpsojo rogėse be kokio išgąščio. Ar ji suprato, kad mūsų kelionė galėjo kitaip baigtis?...

Aš nieko nesakiau. Paėmęs už pavadžio, pavedėjau arklius, kol jie atsigavo ir jau ramiai ėjo.

Paskui sėdau į roges.

— Žiūrėk, Maryte, namuose nieko nesakyk, kad arkliai taip bėgo. . . — paprašiau mažytės.

— Nesakysiu, — sutiko.

Namuose niekas nebuvo matęs mūsų greito važiavimo. Viržiams gi sutrūkti visada pasitaiko.

Marytė savo žodžio laikėsi ir tylėjo. Bet, matyt, jai buvo neramu. Ji vis stoviniavo vidury kambario, susigalvojusi.

Tik štai vienu sykiu ji atsisuko į močiutę ir priekaištingu balsu prašneko:

— Bet tie arkliai — kaip kvaili. . .

Čia aš jai šūktelėjau, ir mažytė nutilo. Nebaigė savo žodžių. Nuo to laiko ji ištikimai laikėsi mūsų sutarties. O paskui gal ir pamiršo šį mudviejų nuotykį.

Vargiai ir šiandien kur nors pasaulyje kas nežino apie tą Kūčių kelionę baltais Lietuvos laukais, su varpelio tintėjimu ir įbaugintų arklių lėkimu.

Ateinant Kalėdoms, aš visados prisimenu šį mūsų važiavimą. Prisimenu ir dar daug, daug kitų daiktų, žmonių ir atsitikimų, kurių šiandien nėra.

PASAKAITĖ

Ritonė Jotvingytė

**Kas šakutė pasakaitė
Karalaičių sniego —
Tų, kur visą vasarėlę
Debesėliuos miega.**

**Tų, kur miega ir sapnuoja,
Kad mažytė snaigė
Šaltus vėjus paviliojus,
Žemėn kristi baigė.**

**Kas šakutė pasakaitė
Karalaičių sniego —
Tų, kur visą vasarėlę
Debesėliuos miega.**

KALĒDINĒ MUZIKA

Linutė

Prieš pat Kalėdas mes buvome angelai. Ne visą laiką, tik vienai dienai. Iš mūsų klasės penki mokiniai buvo išrinkti groti kalėdinę muziką visai mokyklai. Todėl mus aprengė angelų rūbais.

— Ne, aš angelas nebūsiu! — pasakiau.

— Būsi, — pasakė mūsų muzikos mokytoja.

Taip aš pasidariau storiausias angelas scenoje. Kai visi penki išėjome su savo instrumentais, girdėjau, kaip mano draugai juokėsi.

— Oho, tai bent angelas! . . . Reikės pažiūrėti, kaip skraido.

— Paskutinis sykis, — pasakiau pats sau, visai tyliai.
— Niekas manęs ant scenos niekada nepastatys!

Pradėjom groti. Aš užsimerkiau, kad nematyčiau draugų. Grojom kelias kalėdinių giesmių melodijas. Buvom išmokę ir naujų dalykų. Pagrojom ir tuos.

Kai baigėm, norėjau greit išbėgti už scenos. Norėjau pasislėpti užuolaidose. Bet — išgirdau plojimą. Atidariau akis.

— Kam ploja? — paklausiau Petro, kuris pūtė fleitą.

— Mums, mums. Kam tu manai? Jiems patinka, — atsakė Petras ir kumšterėjo man į šoną.

Po kalėdinio koncerto mūsų muzikos mokytoja pakvietė atsigerti karštos kakavos. Ji mums pasakojo, kaip visiems patiko mūsų kalėdinė muzika.

— Esam pakviesti vėl pagroti, — kalbėjo mokytoja. — Ar norėtumėt važiuoti senelius palinksminti Kalėdose?

— Mes tai mielai, bet Mykolas sakė, kad niekas jo ant scenos niekad nepastatys. Jam paskutinis sykis, — paskelbė Živilė. Ji buvo drąsi ir pūtė trimitą. Mokytoja vis sakydavo, kad ji turi gerą klausą. Aš tai sužinojau tik dabar.

— Sapnuoji, Živilė, — pasakiau, taisydamas sparnus. — Aš — Mykolas, svarbiausias angelas. Kaip jūs grosit be manęs?...

SKUBU!

Vytė Nemunėlis

**Į Betliejaus prakartėlę
Jėzaus sveikinti skubu,
Sveikint Jėzaus Kūdikėlio
Pasiskubinki ir tu.**

**Angelų didžiulis choras
Gieda: "Sveikas gimusis",
Giesmės aidu pilnas oras
Ir nudžiugusi širdis.**

SAULUTĖS MEŠKIUKAS

Paulius Jurkus

paruošė E. J.

Toli, toli už didelių vandenų yra mūsų tėvynė Lietuva. Tenai linksmi teka upeliai, ramiai banguoja ežerai ir tyliai ošia miškai. Tarp kalnelių, paskendę soduose, glaudžiasi miestai. Vienaime iš jų ir aš gimiau, augau ir mokiausi.

Smagiai bėgo tenai pavasariai, vasaros ir rudenys. Smagios buvo ir žiemos, kurios užklodavo mano žemę sniego patalais. Balti pasidarydavo visų namų stogai, palangės ir krūmai kiemuose.

Žiema įlipdavo ir į aukštus bažnyčių bokštus. Balti, baltutėliai tuomet rodėsi bokštų stogeliai, o po jais kabodavo ledo žvakės. Juk ateina Kalėdos...

Mano gimtinė būdavo gražiausia prieš pat Kalėdas. Vakara isėidavau į kiemą ir, ištiesęs rankas, laukdavau kada ims kristi žvaigždės. Jas norėjau nunešti Kūdikiui Kristui, kad jam mūsų žemėje būtų šviesiau.

Kalėdose mūsų bažnyčia turėjo Betliejų. Tarp eglių, kuriose blizgėjo saulės ir mėnuliai, stovėjo tvartelis. Asiliukai, karvės ir jaučiai ėjo ten pro duris ir klaupėsi prie ėdžių. Ėdžiose gulėjo šventas Kūdikis.

Tvartelyje stovėjo ir Marija su šventuoju Juozapu. Rūpinosi, kad stebuklingas Kūdikis nesusaltų. Aplinkui skraidė balti, auksiniais sparnais angelai. Vienas jų grojo smuiku, kitas kankliavo kanklėmis, trečias pūtė vamzdelį. Dar kiti nešė ilgą ir platų kaspiną su raidėmis.

Mūsų bažnyčios Betliejus turėjo ir grandinėlę, kurią patempus suskambėdavo varpelis. Tada šventas Kūdikis

atsisukdavo ir šypsodavos. Tuomet greitai reikėjo prašyti, ko nori, kad Kūdikis tą norą palaimintų.

Turėjau ir aš įvairių norų, kuriuos ruošiaus pasakyti Kūdikiui. Tik aš niekada neturėjau, ko jam nunešti. Dėl to ir laukdavau, kad žvaigždė įkristų į mano ištiestas rankas.

Prieš pat mūsų bažnyčią gyveno mergytė, vardu Saulutė. Saulutės plaukai buvo švelnūs ir šviesūs, kaip Betliejaus angelų. Jos kalba ir juokas skambėjo kaip prakartėlės varpelis. Dėl to nebuvo nuostabu, kad Kalėdų senelis jos namuose paliko gražiausią meškiuką. Tą, kuri visi matėm mūsų miesto žaislų krautuvės lange ir kurio Saulutė labai norėjo.

Kiek buvo džiaugsmo Saulutės namuose! Meškiukas po kaklu turėjo raudoną kaspiną ir labai rimtai sėdėjo ant Saulutės kelių.

Kalėdų dieną, kai eglutė švietė visomis savo žvakutėmis, į Saulutės namus atėjo mūsų bažnyčios klebonas. Jis buvo senas, su balta galva ir dideliais akiniais.

Saulutė su meškiuku prie svečio atūžė lyg vėjas. Pro akinius į ją pasižiūrėjo besišypsiančios klebono akys.

— Matau, patinka tau meškiukas, — tarė klebonas.

— O, labai, labai! — čiauskėjo Saulutė. — Jis naktį taip ramiai miega.

— Ar myli tu Jėzulį, kuris šiąnakt gimė?

— Labai, labai aš jį myliu, — atsakė Saulutė ir sužiūro į klebono akinius.

Svečias pasisodino Saulutę ant kelių ir ėmė pasakoti, kaip ten tą pirmųjų Kalėdų naktį Kūdikėlis Jėzus atėjo į žemę.

— Tą naktį, Saulute, pas piemenėlius skrido angelai ir skelbė linksmą žinią. Piemenėliai bėgo į tvartelį, nešė savo ėriukus, avinėlius. Visa ką brangiausio turėjo nešė Kūdikėliui Jėzui dovanų.

Saulutė klausė, o klebonas dar kalbėjo.

— Kūdikuiui patiko piemenėlių gerumas. Jis juos laimino, kad augtų laimingi ir sveiki. . . O ką tu, Saulute, dovanosi Kūdikėliui? Gal atiduotum savo meškiuką?

Saulutė meškiuką prie savęs spaudė ir spaudė, net rankutė jai skaudėjo. Ji tylėjo.

— Atiduoti meškiuką! — skambėjo jos ausyse.

— Oi, ne! — galvojo sau Saulutė. — Su kuo aš žaisiu? Su kuo pasikalbėsiu? Ką migdysiu lovelėje?

Prie stalo atskubėjo mama. Ji atnešė kvepiantį pyragą. Klebonas šnekėjosi su mama, o Saulutė nuslinko nuo jo kelių. Tyli nuėjo į savo kambarį, guldė meškiuką į lovą ir — pravirko.

Atskubėjo mama.

— Mama, ar Kūdikeliiui Jėzui būtinai reikia mano
meškiuko? — klausė Saulutė.

— Visko jam reikia, Saulute, nes jis gimė tvartelyje
kaip vargšas.

Naktį Saulutė atsigulė į savo lovą, apkabino meškiuką ir mąstė. Ką čia dabar daryti? Kaip su meškiuku atskirti? Ji užmigo nerami. Mato sapne — ateina pas ją angelas, toks baltas su auksiniais sparnais.

— Tu tokia didelė, bet tavo širdelė kieta, — sako angelas. — Aš atskrendu iš Betliejaus, kur prakartėlėje guli Kūdikėlis Jėzus. Kad tu žinotum, kaip ten groja piemenėliai! Kad matytum, kaip Jėzui patinka! Ir tu nunešk jam dovanų. Nunešk savo meškiuką, nunešk...

Ryte Saulutė prisiminė sapną. Ji vis girdėjo angelo žodžius. Tyliai pravėrė namų duris ir išėjo. Apkabinusi meškiuką, Saulutė nešė jį į bažnyčią.

— Meškiuk, būk geras Jėzuliui. Žaisk su juo.

Saulutė pasodino meškiuką prie patėdžių. Ir vėl jai akyse pasirodė ašaros. Jas nubraukė ir patraukė grandinėlę. Varpelis suskambėjo, į Saulutę atsisuko Kūdikis ir nusišypsojo.

— Jėzuli, priimk mano meškiuką. Jis labai geras. Moka murkti ir žaisti. Nors jis man labai patinka, aš jį dovanoju tau. O aš prašau, neužmiršk mano mamytės, tėvelio... — meldėsi Saulutė.

Saulutė, viską pasakius, apsižvalgė aplinkui. Ji žiūrėjo į angelus, į jų dovanas: smuikus, trimitus, kankles. Ji matė ir gyvuliukus, kuriuos piemenėliai atnešė. Jai darėsi vis linksmiau ir maloniau. Nudžiūvo ašarėlės.

Grįžus namo, Saulutė buvo smagi. Jos meškiukas liko tarp tų, kurie atlankė Betliejaus Kūdikį.

Vos tik Saulutė parėjo namo, atėjo ir klebonas su didele dėže. Saulutė žiūrėjo nusigandusi. Ji matė, kaip žiba jo akys. Sėdosi klebonas prie stalo ir pašaukė mamytę, tėvelį.

— Saulute, vaikeli, — kalbėjo klebonas, — Jėzuliui tavo dovana labai patinka. — Jis žvelgė į tėvelį, į mamytę: — Ji padovanojo Kūdikiui tą savo meškiuką.

Mamytė glostė Saulutės plaukus ir nieko nesakė. Klebonas vėl kalbėjo Saulutei:

— Jėzulis tavęs neužmiršo. Jis siunčia tau atgal meškiuką, nes tu gera. Ir dar daugiau. . .

Atidarė klebonas dėžę ir iš jos ištraukė kiškelį, lėlę. Dėjo ant stalo saldinius ir riešutus.

— Tiesa, ką mamytė pasakojo apie varpelį. Tiesa, kad Kūdikėlis klauso, ko prašai. Reikia tik labai norėti. . . — galvojo Saulutė.

Klebonas nusiėmė akinius ir šluostėsi akis. Jis atsisėjo ir, plačiu žingsniu žingsniuodamas po kambarį, kalbėjo:

— Yra dar žemėje angelų. . . Yra. . . Įeinu į bažnyčią ir žiūriu. . . — senukas paglostė Saulutės galvą ir nusišypsojo.

DĖKOJU

O. B. Audronė

Dėkoju
Už krintantį sniegą
Ir ledą
Po mano padu —
Žiemoti
Meškiukai sumiega —
Tai jų neprikelti
Žadu.

Dėkoju
Už žydinčią saulę,
Snieguotų eglaičių
Rate;
Dėkoju
Už žiemą
Pasauly
Ir krykštauju
Jos verpete.

MADŲ PARODA

Ona Mikailaitė

Miške gyveno voverytė su pasipūtusia uodegyte.

— Vaje, kokia puiki ta mano uodegytė! — gyrėsi voverytė.

Miške taip pat gyveno stirniukas. Stirniuko kailiukas taškuotas. Jis visas rudas, o taškai balti.

— Vaje, koks gražus tas mano taškuotas kailiukas! — džiaugėsi stirniukas.

Miške taip pat gyveno kiškis. Kiškis irgi jau buvo užsidėjęs savo žieminius kailinukus.

— Tie mano kailinukai, tai bent! — šypsojosi kiškis pro ūsus.

Ir taip vieną dieną miško pievelėj prie senos eglės susitiko voverytė, stirniukas ir kiškis. Žiūri jie vienas į kitą. Žiūri ir galvoja, Pirmutinė prašneko voverytė:

— Aš manau, kad mano uodegytė iš visų gražiausia. Tokio papuošalo žiemai neturi niekas. Va, galiu savo pūkuota uodegyte net užsikloti!

— Kad nežinau. . . — nedrąsiai tarė stirniukas. — Tokių taškų kaip mano nė vienas jūsų neturit. Ir man mamytė vis sako, kad tokio kailiuko kaip mano nė nenupirksi. . .

— Abu nieko neišmanot! — įsikišo kiškis. — Štai, pasižiūrėkit į mane. Mano kailinukai kaip gulgės pūkas — lengvi, balti, šilti!

Ir taip visi trys ėjo ir ėjo aplink senąją eglę. Ir taip jie vis negalėjo nutarti, kuris žiemai dailiausiai pasipuošęs.

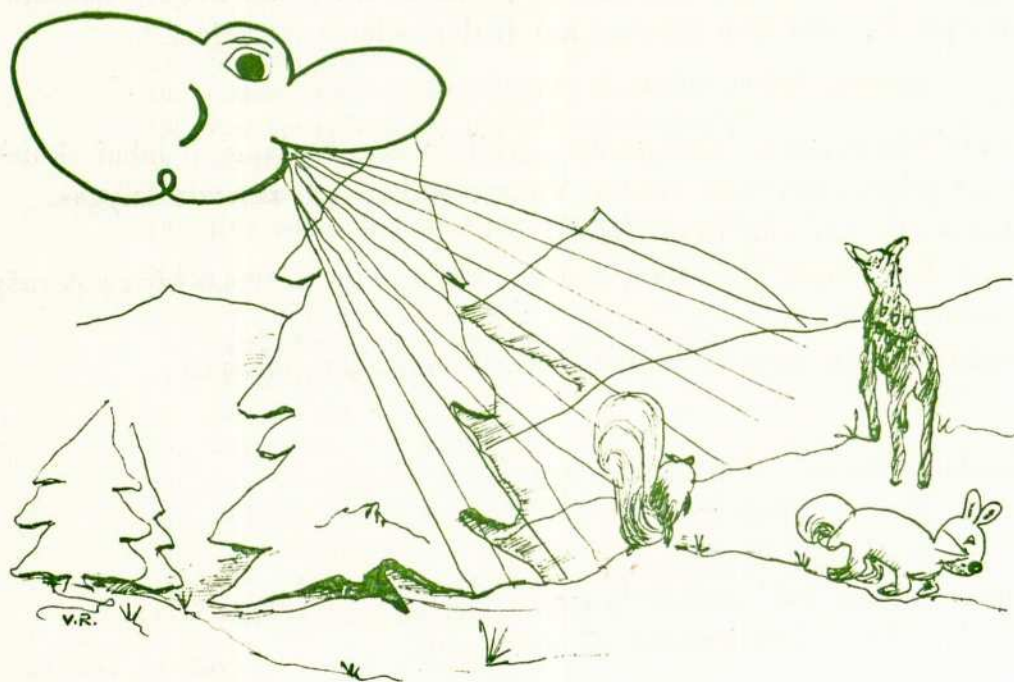
Išdykęs vėjelis pamatė tą madų parodą. Pūst, papūtė vėjelis eglės šaką. Bumt, nuo šakos nukrito didelis kankorėžis.

— Oi, dar man uodegytę priplos! — sucypė voverytė ir nubėgo sau.

— Ai, dar man taškus suteps! — nusigando stirniukas ir nubėgo sau.

— Vai, dar man kailinukus suvels! — supyko kiškis ir nubėgo sau.

Taip ir niekas iki šios dienos nežino, kuris žvėriukas gražiausiai rengiasi žiemai.

JUOKIMĖS!

Svečias: Prašau man atnešti to, ką tas ponas ten valgo.

Padavėjas: Mielai, bet aš nemanau, kad tas ponas norės savo pietus atiduoti.

*

Rimas: Vieną kartą susidūriau akis į akį su liūtu.

Ina: Kaip baisu! Ir kas tada atsitiko?

Rimas: Liūtas ėmė prie manęs artintis ir urgzti.

Ina: Oi, ką tu tada darei?

Rimas: Nieko, nuėjau prie kito narvo kanarėlių pasižiūrėti.

*

Mokytojas: Kokia buvo tavo mamos pavardė, kai ji dar nebuvo ištekėjusi?

Mokinys: Aš neturėjau mamos, kai ji dar nebuvo ištekėjusi...

*

Mama išėjo su savo dviem vaikais į biblioteką. Kadangi ji labai skubėjo, knygas reikėjo išsirinkti greitai. Vakare vaikai sėdi ir varto knygas.

Jonukas: Oi ne! Čia tikrai baisu!

Mama: Kas baisu? O, matau, kad per klaidą mes paėmėm knygą parašytą prancūzų kalba.

Jonukas: O, tai gerai! Maniau, kad nebemokėjau skaityti!

*

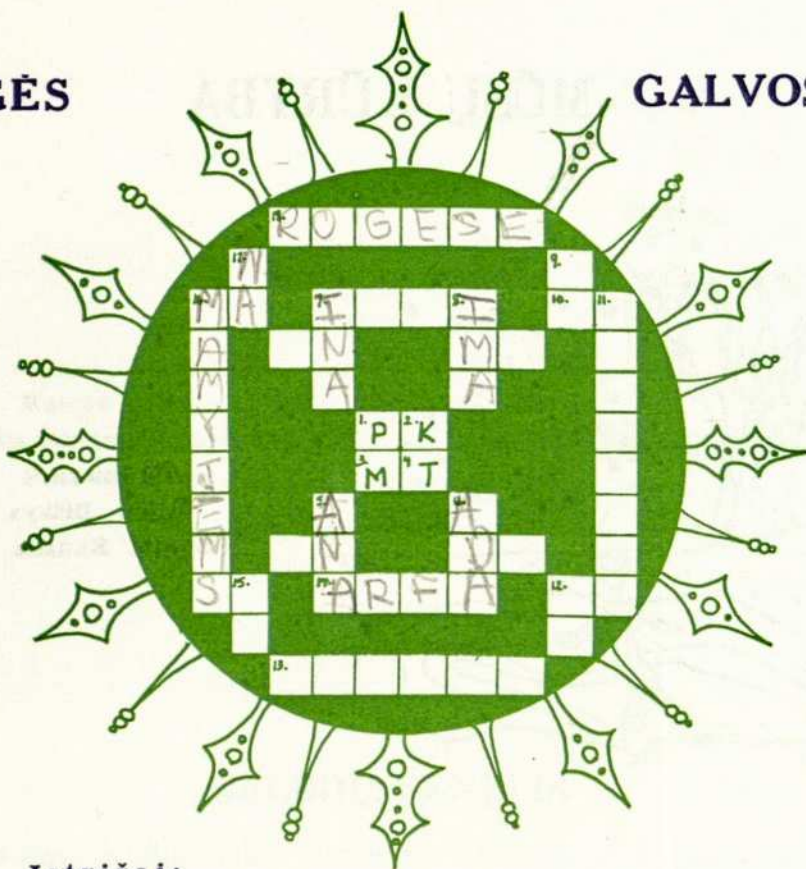
Tomukas: Mama! Mama!

Mama: Tomai, laikas miegoti.

Tomukas: Mama! Mama!

Mama: Jei dar sykį šauksi "mama", gausi per užpakalį.

Tomukas. Ponia Balčiūniene, aš noriu gerti.

Istrižai:

1. Žodis, kuris panašus į "panelė", bet trumpesnis.
2. Žodis, kuriuo klausiame: kuriuo laiku?
3. Rūbų stilius.
4. Žodis, kuris skiriasi nuo nr. 2. tik viena raide.

Skersai:

7. Naudoti irklą.
10. Garsas, kurį lietuvių kalboj naudojam šunelio lojimui.
13. Kas šio galvosūkio piešiniu vaizduojama?
14. Styginis instrumentas, kurį paveiksluose angelai groja.
16. Žodžio "mama" skiemuo.
18. Kur sėdėjo keleiviai pasakoj "Kūčių kelionė"?

Žemyn:

5. Ne "ta", bet
6. Mergaitės vardas, kuriame yra 2 raidės "a".
7. Mergaitės vardas.
8. Aš imu, jis
9. Tas stalas, kėdė.
11. Saulutės kimštas gyvuliukas pasakoj.
12. Žodelis, kuriuo pradedame klausimą.
15., tu, jis, ji.
16. Kam tenka kept šeimai pyragus Kalėdų šventėm?
17. Žodelis labai panašus į "nu".

(Atsakymai psl. 29)

MŪSŲ KŪRYBA

Aš sniege
Bruno Biškys
Toronto, Kanada

SNIEGAS

Sniegas yra labai šlapias ir šaltas. Kai jis krinta, visi laukai pasidaro balti ir gražūs. Kai sušąla, gali čiuožti ir slidinėti per sniegą. Labai smagu. Kai Kalėdos ateis, bus dar smagiau.

Bruno Biškys
Toronto, Kanada

JAU ŽIEMA ATĖJO

Po rudens atėjo žiema. Kaip gera sulaukti žiemos! Visa gamta pasipuošusi baltu sniegu. Dienos trumpos, greit sutemsta. Lauke šalta, bet man patinka, nes galiu statyti sniego senį kieme, važiuoti rogutėmis nuo kalno, slidinėti ir čiuožti. Aš mėgstu žiemos sportus. Mėgstu taip pat žiūrėti pro langą, kaip snaigės krinta. Smagu.

Linda Keršytė
Toronto, Kanada

Kalėdų senelis
Vilija Abromaitytė, 8 m.
Putnam, Conn.

KALĖDŲ SENELIS

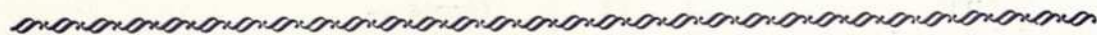
Pereitais metais Kūčių naktį negalėjau užmigti. Žiūrėjau pro langą ir pamačiau Kalėdų senį. Jis buvo raudonai ir baltai apsirengęs. Jis pirma nuskrido pas mano draugą, paskui pas mane. Kai pas mane atskrido, aš užmigau.

*Audronė Medelytė
Toronto, Kanada*

KALĖDOS FLORIDOJ

Pernai Kalėdas praleidom Floridoj. Ten yra šilta. Man labai patiko maudytis jūroje. Tik nepatiko sūrus vanduo. Po Kalėdų aplankėm Disney World. Visurėjome ir daug ką matėme. Man geriausiai patiko paradas.

*Jonas Balsevičius
Ottawa, Kanada*

Atsakymai: Istrižai — 1. pana, 2. kada, 3. mada. Skersai — 7. irti, 10. am, 13. snaigė, 14. arfa, 16. ma, 18. rogėse. Žemyn — 5. ana, 6. Ada, 7. Ina, 8. ima, 9. ta, 11. meškutis, 12. ar, 15. aš, 16. mamytėms, 17. na.

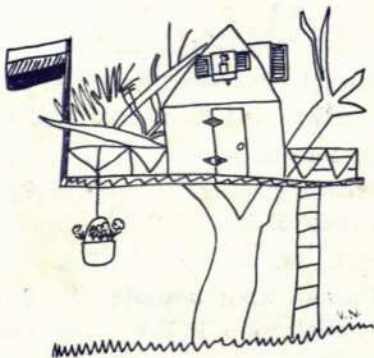
1975 METŲ "EGLUTĖS" TURINYS

	mėn.	psl.		mėn.	psl.
EILĖRAŠČIAI					
Adamonytė, I. —			Šimaitis, V. —		
Kovas Lietuvoje	3	24	Mamytei	5	3
Audronė, O. B. —			Tomarienė, S. —		
Dėkoju	12	23	Bemokslė varna	9	10
Tau tėvyne	10	21	Venslauskas, A. —		
Bradūnas, K. —			Kur ji?	11	8
Milžinkapis	2	12	Vilgailė —		
E. J. —			Jau atėjo	4	12
Kas?	6	25	Vytė Nemunėlis —		
Gavelis, Z. —			Gintarėliai	2	20
Ruduo Lietuvoje	10	9	Laisvės rytas	10	3
Jasmantas, A. —			Skubu	12	14
Lopšinė	11	16	VAIZDELIAI IR VAIDINIMAI		
Jotvingytė, R. —			Mikailaitė, O. —		
Jei nesnaustu	11	3	Žmogus, kuris nebijojo	10	10
Pasakaitė	12	11	Regienė, I. —		
Pranešimas	4	3	Neįvertinta dovana	11	18
Sniegiaus vaikas	1	3	Vasario 16-tos ryte	2	14
Kirša, F. —			PASAKOS IR PASAKOJIMAI		
Nemunėlis	6	3	Barškelytė, D. —		
Kondratas, B. —			Šaltynas	1	14
Kas atėjo?	2	11	Butkienė, N. —		
Linutė —			Kelionė į Alpes	4	4
Skubu	9	3	Jonukas — išradėjas	5	14
Lipčiūtė, D. —			Čiurlionytė, J. —		
Paliesiu snaigę	1	13	Kur Kastukas augo	11	4
Velykos	3	3	E. J. —		
M. M. —			Apstės kaukai	2	3
Žaislų daktaras	1	29	Simukas ir lapis	2	21
Mikailaitė, O. —			Jautokas, P. —		
Knygos	9	14	Berželis	11	9
Norkus, J. —			Grušas, G. —		
Mano tėtis	6	17	Kukurutis ieško Karno	4	19
Pakalnytė, O. —			Jurkus, P. —		
Pasveikinkim	5	12	Piemenėlių vyskupas	10	4
Radžius, A. —			Saulutės meškiukas	12	15
Mėnulis	3	13	Linutė —		
Nukritusi žvaigždė	3	23	Kalėdinė muzika	12	12
Skrajūnė —			Lipčiūtė, D. —		
Kelionė	6	26	Nepaprastas susirinkimas	3	4
Sruoga, B. —			Mikailaitė, O. —		
Lokys	6	18	Madų paroda	12	24

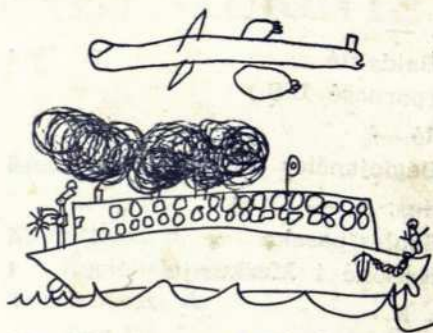
	mėn.	psl.
M. S. —		
Baidyklė (paruošė D.S.)	9	4
Pušelė —		
Bėgiojančios dovanos	5	4
Radžius, A. —		
Saulės pasaka	1	4
Kelionė į Merkurijų	6	4
Rasa, R. —		
Lino gimtadienis	9	15
Vaičiulaitis, A. —		
Kūčių kelionė	12	4
Valančius, M. —		
Gudrus Vincelis	10	16
Gustas — sukčius	10	22
Vyturys —		
Zuikis ir beždžionė	1	19
VERTIMAI		
Arabų pasakėčia —		
Detektyvas	11	12
Dobias, D. —		
Šuniukas Murza cirke (sulietuvino Sadūnaitė, D.)	3	25
Havajų Pasaka —		
Kelionė laivu (sulietuvino Sadūnaitė, D.)	1	24

	mėn.	psl.
Iš Latvių Tautosakos —		
Kodėl ežys spygliuotas (sulietuvino Tenisonaitė, Z.)	4	13
Negrų Pasaka —		
Kiškio protas (vertė D.S.)	9	11
Sibirjak, M. —		
Pasaka apie uodaitę (sulietuvino P. E.)	6	20
Skalbė, K. —		
Kelias į pavasarį (iš latvių kalbos vertė Gaučys, P.)	3	14
Tibetiečių Pasaka —		
Tigras ir žmogus (sulietuvino Tenisonaitė, Z.)	5	19
GALVOSŪKIAI		
Kvedaraitė, R. —		
Galvosūkis	1	30
Pagalvok!	4	17
Kryžiažodis	5	30
Surask!	5	31
Galvosūkis	9	22
Žuvų galvosūkis	9	23
Kryžiažodis	10	31
Snaigės galvosūkis	12	27

Namas medyje
Vytautas Normantas
Hiram, Maine

Laivas ir lėktuvas
Auris Jarašiūnas
Santa Monica, Calif.

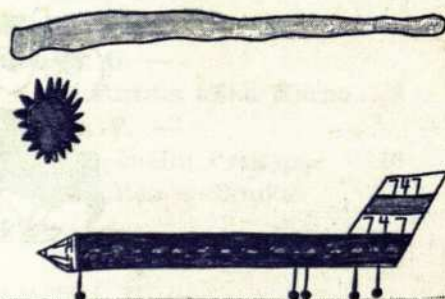
BERNIUKŲ PAVEIKSLŲ PARODA

Išsigelbėjimas
Dovydas Genys
Toronto, Kanada

Automobilis
Darius Kudzma
Little Neck, N.Y.

Sprausminis lėktuvas
Vytautas Banionis
Los Angeles, Calif.